

אבירי הדג

לפני זמן חי סנדלר זקן, שעבד קשה מאוד כל חייו ורק מדי פעם עצר את עבודתו לדקה, כדי לאכול דבר מה. אך למרות שהיה חרוץ מאוד, הרוויח רק בקושי כדי לקנות לאישתו ולעצמו קצת לחם וגבינה, והם נעשו צנומים ורזים מיום ליום.

זמן רב הם העמידו פנים שאין להם תיאבון, ושקצת אוכמניות מהשיחים שבדרך טעימים יותר מאשר מרק מזין. אך יום אחד הסנדלר לא יכול היה לסבול יותר, השליך את האימום, ביקש חכה משכן והלך לדוג.

הסנדלר היה סבלני מאוד בדייג, כמו שהיה גם בסנדלרות. מבוקר עד ערב עמד על גדות נחל קטן אך לא הצליח לדוג אלא זוג נעליים, שאפילו לו בעצמו לא היה כדאי לתקן אותם, למרות שהיה בעל מקצוע טוב.

בסוף גם סבלנותו פקעה, וכשנשכב בערב לישון אמר לעצמו "מחר אנסה בפעם האחרונה. אם לא אצליח לדוג, אתלה את

עצמי."

למחרת השליך את החכה ותוך עשר דקות הוציא מהנחל דג גדול ויפה ביותר שראה אי-פעם. אך הוא כמעט שנפל בעצמו למים מרוב ההפתעה, כי הדג התחיל לדבר אליו בקול חורק ושקט.

קח אותי הביתה ובשל אותי. אחר כך חתוך אותי, פזר עלי פלפל ומלח. תן שתי חתיכות לאישתך ושתי אחרות תקבור בגינה. הסנדלר לא ידע איך לפרש את המילים המוזרות, אך הוא היה חכם יותר מאנשים רבים אחרים, וכשלא הבין דבר, חשב שהטוב ביותר להישמע לכך.

אישתו רצתה לאכול את הדג כולו, וביקשה שיסביר לה מה יעשה עם החתיכות ששם אותם הצדה, אך הוא רק צחק, ואמר שאין זה עניינה, וכאשר ישנה כבר, הלך וקבר שני חלקי הדג בגינה.

למחרת עמדו בגינה שתי עריסות ובהן שני תינוקות, בנים זהים לגמרי, ולידם שני צמחים גבוהים עם מגנים מבריקים מעליהם.

תחת עץ גדול, ומחכה לדרקון".
אביר הדג לא הקשיב יותר, אלא רץ מהר, כפי שרק יכול היה, ומצא את הנסיכה בוכה ורועדת כולה, תחת העץ, כשעיניה מכוסות בצעיף. היא שמעה את צליל החרב שלו והורידה את כיסוי עיניה. "ברח" קראה "ברח כל עוד יש זמן, לפני שהמפלץ יראה אותך." היא אמרה זאת וגם התכוונה לכך, ובכל זאת, כאשר ראתה שהוא מסתובב והולך משם, לבה נשבר מייאוש. אך אחרי דקות ספורות הוא חזר, דוהר על סוס, אותו מצא בעיר, ונושא מראה גדולה לפניו.
אכן, הספקתי עוד" אמר, כשהוא יורד מסוסו ומשעין את המראה על גזע העץ.
תני לי את צעיף שלך" אמר, וכשהיא הורידה אותו הוא כיסה בו את המראה. "כשהדרקון יתקרב" אמר "הורידו את הצעיף מהמראה ותסתתרו בעצמך מאחורי העץ. אל תפחדו, אני נמצא בקרבה."
הוא הסתיר את סוסו ואת עצמו בין הסלעים וכעבור רגע נשמע כבר משק כנפיים של

מאז השתנה לטובה גורלו של הסנדלר והוא גידל את התינוקות, עד שהיו לבחורים צעירים, דומים כמו תאומים זהים, אבירי הדג. נמאס להם לחיות בשקט בבית, שם כל הזמן בלבלו ביניהם והחליטו לצאת לעולם ולחפש הרפתקאות.
יום אחד הם עזבו את בקתת הסנדלר ויצאו לדרך, עד שהגיעו לפרשת דרכים. שם הם התחבקו והבטיחו זה לזה שאם יקרה לאחד מהם דבר מה לא-רגיל, יחזור לפרשת הדרכים זו וימתין לאחיו.
הצעיר, שלקח את השביל המזרחי, הלך עד שהגיע לעיר גדולה. שם ראה שכל התושבים עומדים בדלתות בתיהם ובוכים מרות.
מה קרה כאן?" שאל כשהוא מביט סביב.
ואיש אחד הסביר לו בקול בכי, כי מדי שנה הם חייבים להקדיש נערה יפה לדרקון אכזר, והפעם נפל הגורל על נסיכתם האהובה ביותר.
ואיפה היא, הנסיכה?" שאל הצעיר שוב,
והאיש אמר "היא עומדת מרחק מה מכאן,

הדרקון. הדרקון נענע את ראשו בהנאה כשראה את הנערה היפה שעמדה לפני המראה. אך היא הביטה לדרקון ישר בעיניים, הורידה את הצעיף מהמראה, ובעצמה הסתתרה מאחורי העץ. הנסיכה לא ידעה מה יקרה אם תישמע להוראות אביר הדג. האם הדרקון יהפוך לאבן, כפי שסיפרה לה פעם המטפלת שלה, או אולי להבה חזקה תפרוץ מהמראה ותהרוג את הדרקון? אך שום דבר כזה לא קרה. הדרקון נעצר בהפתעה כאשר ראה בפניו מפלץ גדול וחזק כמו הוא עצמו. הוא נענע ברעמתו בכעס, ובדיוק כך עשה גם היצור שמולו. הוא הכה בזנבו באדמה וכך גם עשה השני. הוא פתח את לועו ונתן נהמה איומה, אך הדרקון השני נהם אף הוא. זה היה יותר מדי לדרקון והוא התנפל על יריבו המדומה. תוך רגע המראה נשברה למאות חתיכות, אך בכל אחת מהן השתקף חלק ממנו, והדרקון חשב שגם הוא נשבר לחתיכות.

עכשיו הגיע הרגע לו ציפה אביר הדג, ולפני שהדרקון יכול היה להבין שהוא לא נפגע כלל, חניתו של הצעיר חדרה לצווארו, והוא שכב מת בדשא. הו! איזה שמחה שררה בעיר כאשר הצעיר עם הנסיכה חזרו רוכבים על הסוס, עם המפלצת משוכה אחריהם. כולם קראו שהמלך חייב לתת לצעיר את הנסיכה לאישה, ואמנם כך היה. הנשפים ומסיבות נמשכו זמן רב עד שבסוף הזוג הצעיר עבר לארמונם, שהיה גדול ביותר. מיד אחרי החתונה הצעיר ביקש מאישתו החדשה שתראה לו את הארמון שלהם ואחרי שביקרו במאות החדרים יצאו לגג, כדי ליהנות מהנוף. איזו טירה עומדת שם?" שאל האביר "היא נראית עשויה כולה משיש שחור?" "היא קרואה טירת אלבטרוז" ענתה הנסיכה "היא מכושפת, וכל מי שניסה להיכנס אליה לא חזר מעולם." הצעיר לא שאל יותר והתחיל מיד לדבר על

דברים אחרים, אך למחרת עלה את סוסו עם חניתו ביד, קרא גם לכלבו הגדול ויצא אל הטירה.

הרבה תעוזה היה דרוש כדי להתקרב לטירה, כי רק להביט עליה היה מאיים. היא הייתה שחורה כולה כמו לילה ושקטה כמו קבר. אך האביר לא ידע פחד ולא חזר בו אלא הוציא את הקרן שלו ותקע בו בחוזקה. צליל הקרן העיר הדים רדומים של הטירה והם חזרו וצלצלו, פעם קרוב, פעם רחוק יותר, אבל כל תנועה לא נראתה.

היש כאן מישהו" קרא הצעיר "שיסכים לארח" אביר נודד? לא מלך, לא אדון או אפילו לא משרת?"

אפילו לא משרת" ענו ההדים, אך הצעיר לא הקשיב להם אלא נתן מכה חזקה בשער הטירה.

נפתח אשנב קטן ובו הופיע קצה של אף גדול, השייך לאישה המכוערת ביותר שראו אי-פעם.

מה רצונך?" שאלה."

להיכנס לכאן" ענה בקיצור "האוכל ללון כאן" הלילה? כן או לא?"

לא, לא, לא" ענו ההדים."

השמש והכעס הרב חיממו כל כך את אביר הדג שהרים את מכסה קובעו, וכשהאישה הזקנה ראתה שהוא צעיר נאה התחילה להזיז את הבריוח.

כנס, כנס" אמרה "אביר נאה כזה לא יכול לגרום לנו כל נזק."

נזק, נזק" ענו ההדים, אך הצעיר לא שם לב עליהם.

אז תני לי להיכנס, אישה זקנה" אמר, אך זו ענתה "עליך לקרוא לי גברת ברבריסיקה. זו טירת, ואתה מוזמן אליה. תחיה כאן יחד איתי ותהיה לבעלי."

דבריה הפתיעו את האביר והוא קרא "אני בעלך? הרי את בת מאה שנה לפחות! האם השתגעת! רק רציתי לראות את הטירה, ואז אלך מכאן."

כשאמר זאת שמע כאילו קולות צחוק אך הזקנה לא שמה לב ורק הזמינה אותו ללכת

איתה.

למרות שהייתה זקנה, לא ניתן היה לעייף אותה. היא הובילה אותו דרך כל החדרים מהגדול ועד הקטן ביותר, ובכל חדר הוא ראה דברים משונים ומוזרים שעוד לא ראה מעולם. בסוף הם הגיעו לגרם מדרגות אבן, חשוך כל כך שלא יכולת לראות את ידך גם אם החזקתה אותה מול פניך.

את האוצר היקר ביותר שמרתי לסוף" אמרה" הזקנה "אבל תן לי ללכת קדימה, כי המדרגות תלולות מאוד ואתה עלול לשבור רגל." והיא הלכה כשהאביר אחריה. אך הוא לא הרגיש שהזקנה נכנסה לפתח צדדי, והמשיך ללכת, עד שפתאום רגלו נגעה בדלת מלכודת שנפתחה תחת משקלו, והוא נפל פנימה, מטה, מטה, כפי שנפלו רבים לפניו, וההד שלו הצטרף להדים שלהם.

אז לא תרצה להתחתן איתי?" צחקה"

המכשפה "הה! הה! הה!"

בינתיים האח השני הלך בעולם ובסוף הגיע גם הוא לאותה העיר, בה אחיו עבר את

ההרפתקאות. הוא השתומם מאוד כאשר האנשים ברכו אותו, השומרים נעמדו בשורה והצדיעו לו והתזמורת נגנה לו את שיר הלכת המלכותי.

משרתים אחדים באו אליו בריצה וסיפרו שהנסיכה בטוחה כי קרה לו משהו איום, והיא בוכה ללא הפסק.

בסוף הבין שחושבים אותו לאחיו.

מוטב שלא אגיד כלום" חשב "ואז אוכל לעזור" לו טוב יותר."

הוא נכנס לארמון ושם הנסיכה נפלה מיד לזרועותיו.

אז הלכת לטירה?" שאלה."

כן, מובן שהלכתי" ענה."

ומה ראית שם?"

אסור לי לספר לך עד שלא אבקר שם שנית" ענה.

האם באמת אתה חייב לחזור למקום האיום"

הזה, שעדיין איש לא חזר ממנו?"

כן! אני חייב" ענה, והנסיכה, שהייתה אישה" חכמה מאוד אמרה "אתה בוודאי עייף מאוד.

בוא, כנס למיטה."

אך האביר נענע בראשו "נשבעתי לא לשכב במיטה כל עוד לא סיימתי את משימתי

בטירה" והנסיכה נאנחה אבל שתקה.

מוקדם בבוקר הצעיר יצא אל הטירה, כי הבין שדבר מה איום קרה לאחיו. כאשר תקע בקרן

הופיע שוב האף הארוך של הזקנה, אך ברגע שהיא הביטה בפניו נבהלה מאוד, כי חשבה

שלפניה הרוח של צעיר, שמזמן כבר נרקב במרתף הטירה.

גבירתי הנכבדה" קרא הוא "האם לא אירחת" אביר צעיר לפני זמן קצר?"

לפני זמן קצר" ענו ההדים.

ואיך התייחסת אליו?" הוא המשיך.

התייחסת אליו" ענו ההדים. האישה

המבוהלת התחילה לברוח אך הוא תקע בה את חרבו.

איפה האח שלי, אישה מרושעת?" שאל.

אגיד לך" אמרה "אבל אני עומדת למות ולכן

אגלה זאת רק אם תקים אותי לחיים.

הצעיר צחק "ואיך אוכל לעשות נס כזה?"

זה פשוט מאוד. לך לגינה ואסוף שם פרחים" של צמח מתמיד, וקצת דם של דרקון. מחץ אותם יחד, בשל באמבט גדול והכניס אותי פנימה."

הצעיר עשה כפי שאמרה לו הזקנה, ובאמת, היא יצאה מהאמבט שלמה לגמרי, אך

מכוערת יותר מקודם. היא אז סיפרה לאביר הצעיר מה קרה לאחיו והוא הוציא את אחיו

מהמרתף ויחד איתו את כל האחרים ששכבו שם ללא רוח חיים. אבל אחרי אמבט פלא הם

כולם חזרו להיות שלמים ובריאים.

ובמרתף שני מצאו גם גופות של הנערות

שהוקדשו לדרקון, וגם הן קמו לתחייה

באמבט הפלא.

המכשפה הזקנה מתה מרוב כעס על כך שכל

הקורבנות שלה נמלטו מידיה, וברגע

שהוציאה את נשמתה טירת אלבטרוז

התמוטטה והפכה לאי חורבות.